

míti žalobce v úmyslu, nýbrž rozhoduje jen, že označení »Jeschkenkässe« již podle významu tohoto slova a také jmenovitě podle obrázku, s nímž je podle vyličení samého žalobce spojeno, je způsobilé v obchodním styku vzbuditi nesprávnou domněnku, že zboží, o něž jde, je vyrobeno v určitém místě, to jest buď na Ještědu nebo v jeho blízkém okolí, a že domněnka tato byla by podle toho, že jde o sýr vyráběný v Dymokurech, nesprávná. Tento úsudek odvolacího soudu je správný, neúplnost řízení se v této souvislosti v dovolání ani nevytýká; nic nenavědčuje tvrzení žalobcovu, že šlo jen o označení fantastické neb o označení krajiny, kde se sýr prodává a že by to v zákaznických kruzích tak bylo vykládáno. Je tedy správné, že se žalobce sám dostal do rozporu s předpisem § 4 zákona proti nekalé soutěži a že mu tedy nemůže býti v této příčině přiznán nárok na ochranu ani podle § 11 ani podle § 1 téhož zákona, an sám nemá nárok na užívání značky v žalobě popsané, který by mohl býti předmětem ochrany podle tohoto zákona, a je zcela nerozhodné, zda přísluší takový nárok spíše žalovanému a která z obou stran smí se právem dovolávati nějakého práva známkového.

Čís. 12300.

Pojišťovací smlouva.

Vyzvání pojistitele ke svolání rozhodčího soudu jest zpravidla uznáním důvodu povinnosti k plnění odškodného.

Nejde však o takovéto uznání, neuznal-li pojistitel ve vyzvání ke svolání rozhodčího soudu výslovně důvod k plnění, namítaje, že škoda nastala událostí, která není pojištěním kryta, a došlo-li k rozhodčímu výroku na základě výslovné dohody stran, že jím má býti zjednáán podklad jen k tomu, by pojistitel mohl učiniti pojistníku nabídku z ochoty a z ohledu na pojistníka jako jeho dlouholetého zákazníka (z kulantnosti).

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, Rv I 1880/31.)

Žalobce byl pojištěn u žalované pojišťovny proti poškození strojů. Na jednom stroji praskl válec a stroj byl téměř úplně zničen. K vyzvání žalované pojišťovny byla k stanovení výše škody věc předložena rozhodčímu soudu, jenž vynesl výrok, že škoda způsobená žalobci činí 111.120 Kč. Žalobu, již se žalobce domáhal na žalované zaplacení 111.120 Kč, odůvodňoval žalobce mimo jiné tím, že žalovaná zavedením rozhodčího řízení o výši škody uznala i svou povinnost k náhradě škody. Procesní soud první stolice, omeziv řízení na tento důvod žalobního nároku, uznal právem, že žalobní nárok, pokud se zakládal na důvodu, že žalovaná zahájením rozhodčího řízení o výši škody uznala i svou povinnost k náhradě škody, — není po právu a vyslovil, že, nabude-li toto rozhodnutí moci práva, bude pokračováno

z úřadu v řízení o dalším žalobním důvodu. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde jen o otázku, zda žalovaná pojišťovna mlčky uznala nárok žalobkyně na plnění z pojišťovacích smluv tím, že přistoupila na zjištění výše utržené škody rozhodčími. Rozhodnutí čís. 5, 3327, 7263, 8835 a 9015 sb. n. s., na něž se dovolatelka odvolává, a rozhodnutí čís. 10.007 sb. n. s., na něž poukazuje odpůrkyně, zásadně tuto otázku neřeší, ba naopak rozhodnutí čís. 5 sb. n. s. mluví proti názoru dovolatelky. Je však souhlasiti s jejím názorem, že vyzvání pojistitele ke svolání rozhodčího soudu pravidelně obsahuje uznání důvodu povinnosti k plnění odškodného, poněvadž příslušnost rozhodčího soudu o výši plnění předpokládá, že důvod plnění je nesporný, jakž plyne z ustanovení § 11 odstavec 2. poslední věta zákona o pojišťovací smlouvě, jež jest podle § 22 téhož zákona nutícím pravidlem potud, že nesmí býti smluvně změněno v neprospěch pojistníka, a jež podle § 167 čís. 3 téhož zákona nabylo účinnosti. Avšak otázku, zda tím pojistitel učinil mlčky projev, že uznává smluvní důvod plnění, je řešiti s hlediska § 863 obč. zák., jenž předpokládá, že nevznikají pochybnosti o mlčky učiněném projevu. V souzeném případě však jsou nejen vážné pochybnosti o tom, že žalovaná strana uznala důvod plnění, nýbrž přímo je vyvráceno, že tak učinila, a to zjištěním, že výslovně neuznávala důvod k plnění, namítajíc, že škoda povstala výbuchem, která není pojištěním ani požárním ani proti poškození strojů kryta, a zjištěním, že k rozhodčímu výroku došlo na základě výslovné dohody obou stran, že dají vyšetřit jen výšku škody bez zjištění příčiny škody za tím účelem, aby byl podklad pro »kulantní« řešení případu, a na tom setrval ředitel žalované strany i bezprostředně před započítím rozhodčího řízení dne 14. července 1930 a rovněž i po jeho skončení. Je-li tomu tak, neuznala žalovaná strana smluvní důvod plnění, nýbrž v souhlasu s druhou stranou chtěla mítí podklad k tomu, by mohla učiniti pojistníku nabídku z ochoty a z ohledu na žalobce, jako jejího dlouholetého zákazníka (z kulantnosti). Zjištění ona neopírají nižší soudy jen o listiny, nýbrž i o výpovědi všech slyšených svědků, jde proto o zjištění skutečností na podkladě volného hodnocení důkazů, což nelze napadati žádným z dovolacích důvodů výčetmo v § 503 c. ř. s. uvedených, a nezáleží proto na tom, zda překlad zápisníku z téhož dne o rozhodčím výroku neodpovídá co do předmětu rozhodování originálům. Odvolací soud ovšem převzal i zjištění, že žalovaná měla zájem na tom, aby vyšetřena byla výše škody bez ohledu na její stanovisko, které již od prvopočátku celého případu zaujímal, že škodu hraditi nemusí, poněvadž jde o explozi, a to proto, poněvadž jí záleželo na tom v okamžiku, když již věděla, že dojde ke sporu pro odchylné názory obou stran, vyšetřiti výši skutečné škody, by snad později nebyla žalována na

náhradu celého papírnického stroje. Z toho však nelze usuzovati na uznání důvodu k plnění, právě naopak nasvědčuje to tomu, že následkem neuznání důvodu plnění počítala již se zahájením sporu před řádným soudem, jenž jedině je povolán k rozhodnutí o důvodu plnění. Tím neodňala pojistníku možnost žalovati o náhradu celého papírnického stroje, neboť, zda je žalovaná strana povinna, hraditi pojistníku zcela nebo z části rozhodčím výrokem zjištěnou škodu či zda není povinna hraditi nic, je dosud sporné a rozhodčí soud není ani oprávněn o tom rozhodovati. Že žalovaná strana považovala jen žalobce za vázána rozhodčím výrokem a sebe nikoliv, není zjištěno, naopak výši zjištěné škody 111.120 Kč uznávají obě strany.

Čís. 12301.

Pojišťovací smlouva.

Ustanovení všeobecných pojišťovacích podmínek, podle něhož pojistník pozbývá nárok na náhradu, přehání-li podstatně velikost škody, nelze použítí, shořely-li pojistníku všechny pojištěné věci. V tom, že se pojistník rozchází se znalcem co do hodnoty shořelých věcí, není o sobě přehánění výše škody (vědomé udání hodnoty shořelých věcí nad pravou cenu).

Nepadá na váhu, že prvý soud početní chybou zjistil úhrnnou škodu číselně nesprávně. Takové nedopatření může býti opraveno v každém období řízení (§ 419 c. ř. s.).

Ustanovení všeobecných pojišťovacích podmínek, že pojistník musí dříve, než žádá náhradu, dokázati svou nevinu na vzniku škody úředním vysvědčením, aniž tam uvedeno, kterým úřadem má býti vydáno, jde na vrub pojišťovny (§ 915, druhý odstavec, obč. zák.).

Podle pravidel poctivých styků (§ 914 obč. zák.) neplatí ustanovení všeobecných pojišťovacích podmínek, podle něhož pojistník, není-li spokojen s náhradou ředitelstvím mu přiznanou, jest povinen učiniti o tom v určité lhůtě ředitelství písemné oznámení, a že, promešká-li tuto lhůtu, pokládá se to za důkaz, že souhlasí, — i v případě, že pojistník škodu ředitelstvím přiznanou dříve již výslovně odmítl.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1833, Rv I 2118/32.)

Žalobce měl u žalované pojišťovny pojištěny nemovitosti proti požáru na 39.208 Kč. O požáru ze dne 25. dubna 1928 učinil žalobce pojišťovně předepsané oznámení, žádaje náhradu 39.200 Kč a uváděje, že veškeré pojištěné předměty byly mu zničeny. Plnomocník žalované nabídl žalobci náhradu 7.150 Kč, již však žalobce nepřijal. Žalovaná oznámila žalobci dopisem ze dne 16. května 1928, že škoda byla odhadnuta na 7.150 Kč a přiznána mu v této výši. Žalobce však na tento dopis žalované neodpověděl. Proti žalobě o zaplacení 39.200 Kč namítla žalovaná pojišťovna, že žalobce na její dopis ze dne 16. května 1928 vůbec neodpověděl a zejména neoznámil žalované v předepsané pěti-